

Hyvää yötä, ystävä!

Lokakuun viimeisenä viikonloppuna nukuimme ensimmäistä kertaa Ylivieskan uuden kirkon korkean katon alla. Yleensä niin siistin ja arvokkaan kirkkosalin lattiat peittyivät isolla joukolla retkipatjoja ja makuupusseja. Olipa yksi ryhmä majoittunut jopa ihan alttarin ääreen – missäpä sen parempi paikka yöpyä kuin aivan ristin juurella.

Osallistujista muutama kertoi kirkkoon tullessaan jännittävänsä hieman, mutta jännitys unohtui hyvin nopeasti illan edetessä. Illan aikana lapset pääsivät tutustumaan uuteen kirkkoon, pelaamaan ja leikkimään, laulamaan, askartelemaan, sekä etsimään muistokirkosta kiiltomatoja. Pääsivät lapset tutustumaan taskulamppujen valossa myös viereiseen hautausmaahankin. Iltahartauden jälkeen osallistujilla olisi ollut lupa jo mennä nukkumaan, mutta taisipa jokainen jäädä vielä hetkeksi valvomaan leffan ja notkuvan herkkupöydän houkuttelemina.

Jo ennen tapahtuman alkua huomattiin se, kuinka paljon uusi kirkko seurakuntalaisia, myös lapsia, kiinnostaa: koko tapahtuma oli varasijoja myöten täynnä vain minuutti sen jälkeen, kun ilmoittautuminen oli alkanut. Eikä syyttä – moni kirkossa yöpyneistä huikkasi vielä yhdessä valmistellun aamujumalanpalveluksen jälkeen kotiin lähtiessään ovelta, että aikoo tulla seuraavallakin kerralla.

Vaikka epidemian tuomien rajoitusten purkamisesta alkaa olla kulunut jo aikaa, on silti aina iloittava siitä, kun saadaan kokoontua yhteen. Yö kirkossa -tapahtuman aikana oli ilo nähdä, kuinka helposti lapset innostuivat kaikesta yhteisestä tekemisestä, ja vaikka osa saapui paikalle ilman omaa, tuttua kaveria, ei kukaan lopulta jäänyt yksin. Marraskuun pimenevinä iloina onkin hyvä muistaa se, kuinka paljon valoa omaan elämään yhdessäolo ystävien ja muiden läheisten kanssa tuo.

Mari Hevosmaa

